

MOMENTAN

Poeme

Sorin Vieru

TEXT

archives équivalences

poèmes

2003

original edition:
- Sorin Vieru **Momentan**
- ARA, Bucharest 1991

(revised) edition: Adrian Rezuş (ed.)

This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by pdfTeX 14.h &
created by LaTeX 2_ε with hyperref & hyperscreen

printed in the netherlands – July 11, 2001
revised reprint – July 16, 2003

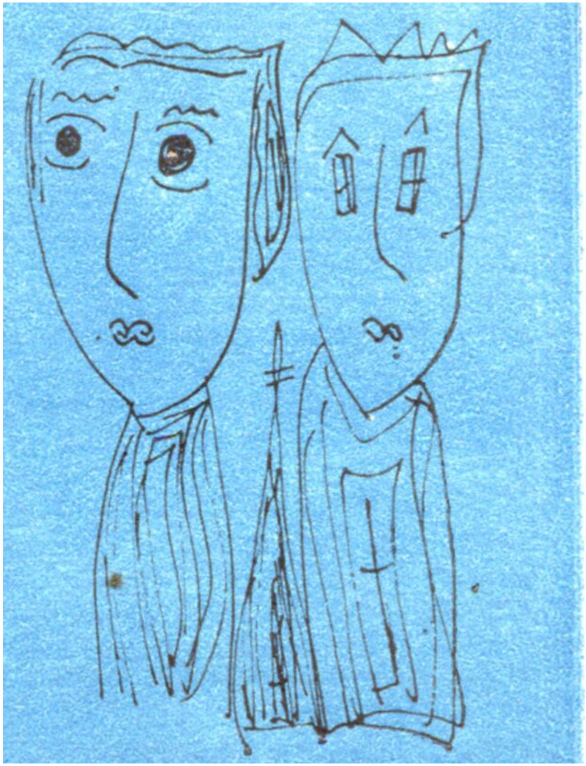

Sorin Vieru

Momentan

poeme

ARA
Bucharest
1991

un cuget în rouă

* * *

Timpul ne-a dat, Timpul ne-a luat
fie numele lui adăparea
însetaţilor fie numele lui prisaca
îngerilor fie limanul
galerelor deturnate de fiii lui Cadmos.
Timpul cunună limbile de clopot
în nuntire bucuroasă, atîrnă
salbe de cetăţi şi le smulge
de la gîtul girafei în flăcări. Megaloman
vînturînd nisiparniţe, bătrînul îşi pune
pe dună capul gigantic, ţine
sobor de îngeri, pune miză
pe zăduful noptilor. Visează
că-i la preţ egzema lui umilitoare.
Ani o sută bate el hotarul
spaimei sale, noapte după noapte
pierde turmele cu fii cu tot, păstori,
în gîlceavă ruşinaţi prieteni.
Închinîndu-se maniacal
umilinţei trufaşe, bătrînul

vîntură nisiparniţe, monologhează
sub baldachin pictat şi strigă cu-cu. . .

CONCENTRIC

Coborînd ierarhic
Ajungi la un glob singuratec
Pe care se face o mare
iar pe dunga apelor
alunecă un vapor.
Pe vapor este o cabină bine închisă
în cabină stă un om.
Vaporul se clatină
gheţuri plutitoare izbesc puternic
apa pătrunde în sala maşinilor
apoi izbucneşte vertical.
Omul stă închis
el scrie despre ceva. . .
În jur se aud paşi vaier
pumnii bat în tăblia de oţel.
Omul stă
şi scrie concentrat despre un naufragiu.

* * *

Un bob de nisip înclină
balanţa galaxiilor.
Gîndul zgîrie
timpanele vieţuitoarei nevăzute.
Anonimatul acesta
e numai părere.

FARUL PE-O RÎNĂ

Sfinţenia noastră poate nu e decît
decolorarea sîngelui, poate nu e decît
îngustimea coşului pieptului – robia
misterioasă la un far
de mult căzut în părăsire, la un far
la care nu mai vin corăbii. – Pînzele s-au hîrtănit
galioanele s-au dus la fund lopeţile radarului
excavează mormane iar noi tot mai stăm
ştirea n-a ajuns, facem slujba
la farul care stă pe-o rînă
şi nu se vede
iar noi nu vedem
cum ne împresoară oraşul cu cioburi de oglindă
arzînd în noapte ca un arici aprins.

STEMA ŞI MARCA – FIE CE-O FI

Cele două feţe transgresează
se tărîsc una spre alta se încolăcesc
luptîndu-se. Stema şi marca
într-un nour de aur. . .
Sunt împărţit în regate luptătoare.
Preotul profetic al dragostei mele
luptă cu şerpii; unui anahoret
i-a venit cheful
să chiuie zvîrlind la întîmplare
fără Dumnezeu bolovani de pe munte –
fie ce-o fi.

ÎNGERII NOŞTRI INUTIL SĂRITORI

Gnomi pitiţi în iarbă
gnomi înfricoşaţi
urmărindu-ne mişcările
gnomi îngroziţi
gemînd surd
la fiece păcat al nostru
mare păcat.
Îngerii noştri păzitori
care ne păzesc de noi înşine –
îngerii noştri care ne contabilizează păcatele
îngerii noştri inutil săritori.

MOMENTAN

Obosită spunea „se face noapte“ şi cădea
bezna de la începutul lumii
sau modulà bucuroasă „e noapte deja“ – şi toate
bateriile antiaeriene ale lunii
aprindeau reflectoarele încrucişau spadele
stingîndu-se într-un tîrziu pe ochii obosiţi
şi cineva desfăcea un sac întunecos de stele
începînd să le piardă:
cineva era astrolog
plănuia minuni casnice
lua premiul Nobel peste douăzeci de ani.
Vorba ei schimba momentan
Decoruri pe scena pustie
razele treceau prin noi
înălbindu-ne.

* * *

În fiece noapte încep rugăciunea
somnul mă învăluie de n-o mai pricep
ziua vine cu bolboroseală continuă
de vulcani noroioşi. . . În faptele prelinse
de aş putea duce pînă la capăt ruga!
Cînd zăceam în penumbra spitalului
biografia mea arăta o faţă foarte ciudată
iluminarea venea din crîncen istòv. – „Istovire, istovire,
Nazareth al istovirii“ – strigam – „din tine
vine o mare lumină – dogoarea muţeniei, jocul
de-a mutul, de-a tăcutul, de-a strămutul
din tine vine. . . Vanitate – jocurile istoriei,
făcutul şi desfăcutul ideilor lui Dumnezeu. . .
Istovire, istovire din tine vine
a dimineţii răcoare
tăcerea răcoroasă peste lume, zbaterea
cearceafurilor întinse şi vîntul ce le umflă
Armade ale liniştii. . . “
În fiece noapte reîncep rugăciunea
de sufletul întîmplărilor

pentru punerea în mormînt
a rătăcirilor fără somn
ce mă sperie...
Posomorîte zile fără căpătîi
frînturi
în ruga fără capăt –
totul rămîne nespus.

* * *

Să nu mă ispiteşti bătrîne,
putinţa de a scrie un vers
nu mă mai torturează. E vorba doar
de a petrece în călătorie, cîntînd
nesigure întîmplări, confundîndu-te
în portalul unui templu. Tîrziu,
prea tîrziu. Amestecînd
chimval de bucurie şi
muzică militară. Da,
am întîlnit
nesigure întîmplări. Potriviri
scăpărînd în neştire
fantoşa unei epopei. (Nu, măreţia
n-are nimic cu întîmplarea,
sticlosul meu prieten!)
– Cinism al magicei alăturări, necuvenit,
netrebnic, îndoielnic dar, codoşenie
a vorbei cu fapta. . . Dubioasă potrivire –
întîlnirea cu bătrînul fără grai.

PENTRU CINE

Pentru sertarul mesei de brad
la care stă poetul
cu perdelele lăsate –
masa de scînduri simple, negeluite
din care se fac şi lăzi cu expandare rapidă.
Şi pentru sertarul metalic unde găsiţi
mai mult decît tot despre mine.
Şi pentru sertarul doldora de hîrtii
care se rezolvă cu întîrziere –
aceste bileţele de dragoste, deci.
Dinăuntrul unui sertar mai vast
care le încape pe toate.

AIDE-MÉMOIRE

Din Ţara – de – Sus a zăpezii
Ajung zurgălăi.

Timbre deslipite din
Portofoliile orgii.

Domnul bărbos le percepe vag
Foiletînd gazeta mondială.

Prismele lămpii
Zurgălăi de raze.

Domnul îsi imaginează
O senzaţie pregnantă de frig.

La picioare
Soldaţi de plumb, ucişi.

Gravura se îndepărtează
Pe mărăcinişul paginii de neînţeles.

MĂŞTILE THALIEI

Thalia îşi pune o mască de gaze
şi cortina se ridică peste
o scenă lacrimogenă de luptă...

Thalia îşi pune o mască de satir
şi cortina se ridică peste
un sobor de domnişoare
care l-au văzut pe dracul gol.
Trepetnicul şi gromovnicul
tremură şi tună. . .

Thalia işi mai pune o mască
de om strîmbîndu-se imens de rîs
ori de cine ştie ce
şi cortina se ridică peste
un convoi de mîini osoase
la apel: Prezent.

Thalia pune o mască
peste toate măştile sale
şi redevine ceea ce e:

o şcolăriţă sentimentală cu planuri mari
o muză calculînd cu sînge rece
efectul lui Clio.

ANUNŢ

Este o poartă pe care scrie:
„Cîine bun. Intră.“
Dar nimeni nu se grăbeşte
La uşa hingherului.

SĂGEATĂ

Merg singură
Şi mă pîndeşte ţinta
Şi nu ştiu decît
că dintr-un salt
îşi va lua prada
şi nu mă pot întoarce...

VARLAAM

Zile şi nopţi – garduri
Pe nesfîrşite cîmpii.
Ulii proptiţi glorios pe umeri.
Clocoteau în soare etuve.

La licitaţia monstră
ochii mijeau nomad,
buzele ar fi vrut să tacă.
Sufletul înainta, spirală
după spirală

pe trompeta de aur.

* * *

În cele din urmă n-a mai scăpat bolovanul din mîini. Stînca nu s-a mai desprins.

Nedumerit de încetarea vrăjii a rămas în vîrf de munte lîngă bolovan. Anunţînd o nouă cîrtire împotriva zeilor a încercat cu vîrful piciorului să clintească stînca. . .

Dar o pietricică zglobie îl împietri cu mersul ei la vale.

Renunţînd la astfel de isprăvi a căutat numai şes, numai şes.

ULTIMUL DIN CHERMEZĂ

Acum
chermeza îşi mută paşii
muzica se aude de foarte departe
singur am rămas
pe plaja pustie
plină de hîrtii.
Acum
prinde să sufle mai tare
un vînt încărcat de aerosoli
un vînt aspru sărat cu miros de femeie
Marea aduce la ţărm
şomoioage brune de iarbă
şi se leapădă de putreziciuni,
încrustînd meduze
ţinte pe brîul nisipului.
Acum
la echidistanţă de două ţinuturi intense
acum ar fi timpul tomnatec să te cînt –
zi înoitoare!
Se tace pe această lungime de undă,

lumea vorbeşte numai arheologie
şi iernează la caloriferul restaurantului.
Acum
ar fi cazul să-mi cîrpăcesc năvodul uzat
să întăresc ochiurile lui
şi să plec de unul singur în larg.
Fie!
Rămîn ultimul din chermeză
bufonul ce rosteşte epilogul
după ce publicul a părăsit sala.
Cum să vă explic însă
că nu mi-am mai făcut iluzii mari
despre această curăţie. . .
de mult contramandasem marele pavoaz
şi evoluam de la clar la foarte obscur
pe harta culorilor rembrandtiene.

ÎNVIORAREA DE DIMINEAŢĂ

Unu – Doi – Trei. Şi:
„Schimbaţi locurile!“

Răsare o lume – lume.
Cît ai bate din palme.
Vîntul spulberă piramidele.
Cît ai bate din palme.

Dincolo de aceste sîrme sunt altele.
Fost-au pe aici paragini.
Cît ai bate din palme.

Schimbaţi locurile! Şi:

NICIODATĂ NU S-A RÎS ATÎTA

Niciodată nu s-a rîs atîta
în oraşul înţesat de îngeri.
Rîset la botezuri
rîset la priveghiuri
rîset în aşternuturi.
Rîdeau binişor.
Icnit.
Gospodăreşte.
Rîset în şoaptă.
La saxofon.
În doi
în trei
şi în unul…
În niciunul.
Un om singur stătea
înghiţind lacom bucăţi de slănină
picuri mari ţîşneau din ochii fară gene
şi el înfuleca de zor
să aibă putere a mai plînge.

IN MEMORIAM

Puşcăriaşul spitalelor
gîrbovitul cu zîmbet năuc
acest timid rătăcit –
răcnea atît de puternic
în tăcerea mortuară din juru-i
în mormîntalul vacarm al unui
oraş chinuitor,
că nimeni nu-l auzea.
(Doar departe, mări departe, Cerberii
noianului poate, ureche ciulită la
infrasunetele timpului.)

IMPERFECŢIE

Lumea se sfîrşeşte, Pasărea se zbate:
Pe rugul strămutării cîte văpăi măreţe,
Un dur, insuportabil, metalic răsărit.
Cu neputinţă a-l privi în faţă altfel
decît prin ochelari de sudor.

– Nu sunt implicat, orbilor,
în aţipirile voastre somptuoase
dar mare mi-i vina
de-a nu putea zîmbi. . .

Privesc în jos, acolo
unde se adună cenuşa crematoriilor
ori se gheboşează
aşteptători de minuni, în preajma
jucătorilor de barbut.

Fierarul ridică barosul greu
(apoftegmă vizuală!)
ridică barosul greu
(înţepenit gestul său pe generic),

ridică barosul greu
(e văzut pînă la saturaţie:
devine nevăzut).
Şi totuşi:
fierarul ridică barosul greu.

Licăr verzui de ochi fals
al banchizelor
îmi luminează slab dimineaţa.
Locuiesc habitaclul propriei desmorţiri,
populez
un bivuac de simţiri confuze.
La pînda lăuntricei aurore
ochii-mi abia se deslipesc.

Tabernacol profanat al necunoaşterii mele:
aud prima pasăre a dimineţii,
deţinătoarea unui adevăr imuabil.

– Un alt ochi, mai bun,
plesnească precum împuşcătura
în mijlocul frunţii.

Alt neam de ciclopi populeze
aceste insule,
alte legende vestească

izgonirea lui Nimeni.

Imperfect – de ce nu? –
După chipul şi măsura
zilei acesteia.

Zi pulverizată deja
în bilioane de biţi –
presimt o nenorocire
şi căinţa
ingratitudinii mele faţă de tine,
întreago!

* * *

Iată Ţara făgăduită:
Din fumul brazilor coboară.
Munţi în soare. . .
(Copiii aceştia nepăsători
care se joacă o clipă
la gura
peşterii Timpului!. . .)

MOMENT

Cu capul în jos
pe un fir de argint
acrobatul rămîne pe gînduri.
Jos încremenea cascada,
mărgea de ghiaţă.
În tenebrele pădurii
cornul unei vînători
răzbunătoare sună. . .
Al acrobatului suflet
se umple de dor.
Încet, neînchipuit de încet
se înalţă, se deşiră, pluteşte
ca fumul unui spirit în amurg.

LANDSCHAFT IM SCHWARTZWALD

Ceea ce mă interesează e
ca oile să mestece liniştit
în staulul
dreptăţii ce le-o dau. . .

Pintenul gresiei spintecă
blana pădurii negre
Cuţitul alintă năprasnic
descîntă de fior.

Păstorul păşeşte cu paşi mari
pe ţara dintre doi munţi
care se bat în capete
şi fluierul matahalei zice lin.

Pod aerian de clinchete
împămîntenescu-l tălăngile,
soare batant cu talgere însutite
pentru cine are urechi să-l audă.

Mari munţi. Însutite talgere.

FENOMENOLOGIE

Un baraj calculat a ţine piept Noianului.
Un baraj de orgi în foalele cărora suflă Duhul.
Un sistem de ecluze promovîndu-te din treaptă în treaptă.
Lucrurile ţin. Diada, triada, tetrada
(„Doi paşi în horă binişor – şi alţii doi în urma lor.“)
Lucrurile ţin. Răposatului Hegel
îi plăceau munţii din Lună,
zbîrciturile Spiritului. Sistemul ţine.
– Ei bine, NU! Fără interdicţii: NU!
Deschizi hidranţii, dezescalezi stîncăriile
de-a dura te dai
pe trepte de granit douăzeci şi şapte
mai jos, mai departe
mai în abisul necitit
al Respiraţiei precipitate.

*** * ***

Ţi se părea că eşti liber să pleci încotròva. Au trecut încărcatele fluvii de întîmplări ale vieţii tale. Nu crezi în vrăji!

Estuar încărcat de gunoaie, leagăn poluat al mării, iritante furtuni mocnite: zăreşti acum cenuşiile şesuri lichide, sticla cupolei sure sub care un zgomot nu răzbate. Fuzionare cu elementul lichid, licăr pierdut al muntelui... S-a terminat.
Vraja s-a petrecut cu tine însuţi iar secretul este:

muzica rămîne inaudibilă
reflectoarele colorate nu se aprind
şi totuşi piesa se joacă
menitoarele sunt invizibile
şi totuşi tortul lor se ţese;
nu aştepta fulgerul baghetei, secunda zero,
numărătoarea inversă de mult s-a terminat.

Fiece zi o sărbătoare ilegală sub prelata cenuşie. Întîmplarea, balon gonflabil. Mai puţine întîmplări! N-au fost să nu fie, ci totuşi: mai puţine întîmplări. Încremenirea este

începutul solemn
al marilor peregrinări. . .

Mă voi străbate

ca pe o junglă. Sufletul meu
este un oratoriu
din care se scriu precipitat
primele măsuri.
Cine sunt eu, cel ce vorbeşte părţilor?
– Propria lor îndrăgire de sine.

* * *

Ca să ajung să stau de vorbă cu mine însumi am totuşi nevoia să mă asculţi, cititorule; cum ajungi să vorbeşti singur în prezenţa întărîtată a mării. Voi merge în podul cu vechituri şi la Tîrgul de mostre, scotocind boccele prăfuite şi umblînd la console electronice sterile. Deşi nu asta caut, ci anume ceva nespus de intim şi patetic

Am instruit un copil spunîndu-i:
Acestea sunt frunze. Iar el
m-a întrebat cum le cheamă,
pe fiecare în parte.
Aşa voi întreba de serios fiece capilară
ce zvîcneşte sub covorul
amorţirii mele.

M-am dus la Masa Zarafului să întreb de tine, judecător temut al sufletului meu, judecător itinerant, procesoman, procesofob, căutînd aiurea modele de gips şi ceară să te deslănţui împotriva lor. Te-am găsit pe plajă vînînd pescăruşi, ridicîndu-i cu un superb gest ştiut.

Acesta este publicul meu: cîteva prezenţe intuite
ce nu se gîndesc la celălalt mileniu

şi nu lipesc urechea de şină;
cîţiva judecători itineranţi
oferindu-şi serviciile
doritorilor de măcel fictiv.

Şi iată: cu acest ocol m-am întors la roata de olar. E vorba să anunţ Marea Retragere, începînd Călătoria şi nu mă pot deslipi de pragul apartamentului meu. Îndrăgite conflicte – încă o clipă – e cu putinţă? – Aud paşi greoi – sunt întrerupt – asasinilor! O pîine se frînge în mine. . . ha!

OPŢIUNE

Munţii optaseră pentru mine.
Al nostru eşti. Prea departe
Nu te lăsăm să pleci.

Cu tine odată ne gheboşăm,
an de an devenim mai mici
şi mai de neînţeles.

Într-un ceas descărnat al vieţii
nu-ţi vom da să te aşezi
în faţa ghişeului.

Ai să inspiri adînc
lăsînd să treacă
Expresul.

Nu vei ajunge prea departe.

Şi te vei ruşina citind
pe hîrtie de pungi
o posibilă

Explicaţie.

CANDELABRU

Pom încărcat cu braţe de flori,
revanşă a cîmpului!
Cu braţele-mi descărnate te-aş duce
la a munţilor holdă de piatră.

– Aş vrea să fiu imens de bun
şi să te port ca pe un candelabru
semenilor mei urieşilor:
– Veniţi să luaţi lumină!

* * *

Tufişul rosteşte
cu mărăcinoasă mînie:

Un oraş de piatră crenelată
un arondisment la care te vei închina
amurgul cu sutană de cardinal
te vor duce la pieire înceată.

ADAST

Ceea ce mînăm ne paşte
Ceea ce cunoaştem ne cunoaşte.
Batem cu pumnii în taurul de aramă
Iarbă suntem în burta
giganticului nostru fiu.
Ruga nestăpînită
Zeu nemilos o preschimbă-n
regale hatîruri. – *Ci dă-ne nouă*
Numai un cuget în rouă,
implozia clipei dintîi
şi umbră de munţi căpătîi –
Numai şi numai tu dă-ne
adastul pe vetre bătrîne
şi umbră de munţi căpătîi –
Legea părinţilor tăi.

CASCADA

Localnicii nu mai pricep cascada!
Născuţi sub ale ei sonore porţi
Ce dau la peregrin să se străvadă
Din depărtări de zile şi de nopţi.

Auzul ei, sigil nerevocat,
Feritul cuib adînc în dînşii sapă.
Nemiluitul muget monoton
A izbîndit în a tăcerii apă.

O clipă însă de-ar putea tăcea
Vîltoarea – îngheţînd la semnul tragic –
Tăcerea ar urla cu mii de guri,
Timpanul zmuls isonului letargic

Ar exploda în tragică izbîndă
Reverberînd al porţilor havuz –
Aşa cum moartea nu-i decît cascadă
Ce îngheţînd detună în auz.

CANTATĂ PROFANĂ

Cerul a rămas pustiu de îngeri,
gol de raiuri, vid de Dumnezeu.
Străpungînd prin nouri de înfrîngeri
numai raza cugetului tău.

Fose de orchestră despuiate,
cerii tac. Spectacolul e mut.
Nimenea n-o să te-ajute. Toate
de sperat sunt. Şi de necrezut.

TRIPTIC

1. DIMINEAŢĂ

Dimineaţa calcă pe trepte de var.
Ascultaţi gîlgîitul marin.
Pămîntul îşi acoperă goliciunea
Cu pînza albastră a mării.
Statuile se însufleţesc,
dinamice sunt umbrele lor,
printre ele trupuri de bronz
cad grăbite.
Ascultaţi
gongul solemn
al voioaselor inimi...

2. AMIAZĂ

Tipăresc paşi în nisip
şi marea îi sărută lacomă,
din puzderia crîngului îndrăgesc
o frunză cu nimic mai de preţ ca alta.

Zvîcnetul unei păsări în gol
e necesar
ca liniile unei palme.

3. AMURG

Liniştea plumburie
fum pe altarul apelor,
pata neagră
abia se străvede:
refugiul unui om îndrăzneţ
ce se luptă cu marea
şi se teme de ea
şi ajunge astfel s-o iubească...

* * *

Ameţitor se clatină munţii
şi se redresează sub avalanşa
luminii de august. Pete albe
sclipesc pe un vîrf neatins.
Această zi e dintîi.
În jgheaburi apa fierbe,
apa ia o surcică şi o duce,
săgeată de lemn.
(În somn mi s-a arătat un lac întunecat
într-un cazan de brazi.
Era lacul copilăriei mele,
noapte de noapte, nepătat de nici o barcă.
De unde îl luam? Tot mai rar îl visez, şi mă tem
să nu-l măsor – şi să dau ochii cu el
aievea, în cine ştie ce gropniţi de munte,
aievea, dar nu ştiu cum micşorat, cu gîtul strîmb,
alterat de lumina aceasta, mercur implacabil.
El trebuie doar să fie visat – şi să doarmă
nepătat de vreo barcă.)

NAUFRAGIAT ÎN CASCADĂ

Naufragiat pe ostrovul unei secunde
un sunet vechi îmi vine la ureche
şi nu-l mai recunosc.
Toate acestea au fost odată, cîndva,
dar cînd, şi cu cine?
– Un strop înaintează cîntînd.

INTERLUDIU

Repede ploaie
se scutură bătăile tîmplei.
Spiriduşii încing
hora mută, menindu-ne.
Zîne bune în bura
finei nelinişti.

ELEGIE

Colibele de sciţi sunt muşuroaie
De cîrtiţe pe un întins posac;
fumul sordidelor sălaşe
ghiceşte descîlciri de sentimente
fără noroc şi nume. . . Voi trage
cizme înalte de cauciuc – cum sclavul
îşi înălţa coturni, să fie zeu pe podium –
şi rătăcind prin mlaştine de turbă
şi descărcînd căruţele de bălegar
pe cîmpul jilav, cînd cerul de tutun
mărunt închide ochii, lăcrimează –
voi mormăi un imn.
Tuşind în fum, prin ploi glisat în clisă,
Acupunctura umezelii argăsindu-mi pielea –
Voi exulta ascunsa împăcare
a păcătoasei, putredei, clisoasei
remodelări de frunze şi argilă,
de ape galbene, fetide curcubee. . .
Înfăşurat în manta ploilor murdare
voi trece

zeu invizibil
supus doar Timpului şi Primăverii.

EMPEDOCLE

Viaţa divizată,
membrele rătăcite căutîndu-se unul pe altul,
ochiul răcit în amfora altuia mai fierbinte,
urechea ciopîrţită unde
se rătăcise un mărgăritar fără geamăn,
al nopţii negru odor pătimaş. Ca în
rîvnită ţinere laolaltă
a intrat în vulcan.

PHAIDON

Ultimii paşi ţi-i faci
înconjurat de aşteptarea hidrei respectuoase.
Ieşind în soare, străpuns de pumnalul
fierbinte al tăcerii...

Mi-ar trebui mult curaj
să nu sorb acest pahar.
Au venit la mine un basorelief,
un grup statuar, o zeiţă
cu ochii înrouraţi. Prevăd cum vor cădea:
aurul lamelor tale,
pietricelele verzi şi albastrul
plin de pietate. Prezic
doliul albului marmoreic. Despuiate vor sta
de culori zeiţele noastre în faţa
barbarilor exaltaţi. Văzute de sus
templele noastre sunt pietre de vot
în urna unde se amestecă cenuşa
cu scoicile gloriei...
Da, aşa se va întîmpla; ziua intră,

corabie purpurie, în portul
domol cu valuri posace al nopţii. Prevăd
multe amaruri acestor trebnici care-mi
votară pesemne, fără s-o ştie, gloria. . . de care
numai barbarii şi aceşti discipoli ai mei
au nevoie. Ar fi să mai schimbe ceva
lipsa mea de curaj, din fărădelegea, din
lipsa hibridă în care se-afundă
cei părăsiţi de muma lor aspră şi bună? Oricum,
îmi lipseşte curajul de a nu
sorbi acest pahar. . .

* * *

Copile, nu plînge,
orgoliul acesta este iluzoriu,
cine a spus A se poate opri
înaintea umilinţei lui B.

Copile, opreşte-te înainte
de a încerca să prenumeri
şipcile gardului crescut
din propria ta numărătoare.

SLUJIND

Îţi voi lăsa, fiul meu, cartea
pe care o pricepe numai vîntul.
Ca şi dînsul aparţii celor
ce aşteaptă să treci pe la ei
slujind cu semeaţă libertate.

MATHESIS

După ce se numărară toate turmele
Am numărat turma numerelor
Apoi mînarăm buimăciţi
Turma acelor buluciri. . .
Oglinzi prăfoase se pîndesc în labirinte,
Botul Minotaurului adulmecă
Abur de stele.

* * *

„Pămînt!“ – cum goarna ţipă
din conuri de catarg
(mereu sticloase valuri
o *Terra firma* sparg)

„Neant!“ – la fel din cubul
clătinătoarei minţi.
(Spirală infinită
e-n joc de melci cuminţi.)

GENEZĂ

În fîntînă fără fund arunc
pietroaie fierbinţi
şi urletul se preschimbă
în muzică de havuz.

Arunc pietroaie fierbinţi
şi aud scrîşnetul fierului
puştile mă ochesc.

La hublourile mele de monadă,
pulberea piramidelor.

În fîntînă îngustă arunc
pietroaie fierbinţi
pînă se umple
de murmurul confuz al rugăciunilor.
De murmurul

cereştilor fraţi şi surorilor.

* * *

Aruncau rugăminţi şoptite,
ştiau că n-avem încotro... şi noi
ne supuneam cristalini, îngheţaţi.
Ne puneau să-i rugăm să ne pună
muzica lor epileptonică,
corul lor de scopiţi în eparhiile
cosmice. După această muzică
nimeni nu mai era bun
decît să păstorească miei şi pardoşi...
Aşa l-au împăcat pe Popîrţac cu Hapurtu,
pe don Gonzavo cu gorila de abanos...
Ochii se închideau ca două răni, cicatrizîndu-se
şi floarea altui ţărm plesnea
în mijlocul frunţii. Nimeni
nu s-a mai întors întreg. Ne-au făcut
păstori peste miei şi pardoşi...
Un sughiţ
m-a scos din acest vis în vis în vis. Am
deşirat tunele de beznă şi lumină. Am
străbătut în patru labe, urlînd, tunelele roşii,

viscole întunecoase. Iată-mă acum
decăzut din graţie, ciufut şi părelnic,
dibuind sfîrşitul
acestei relatări pline de sinceritate.

CEL CE SE RIDICĂ

În clipa aceea
omul se ridică de pe bancă şi pleacă.
Cu aceasta, Fîrtate-Nefîrtate,
moare un viitor posibil. Se stinge
o dinastie de luptători
aşezaţi senini pe propriile lor glezne arse.
Timpul a redevenit ce va fi.
Păcat. Nu mai îndrăznesc să mă mişc,
fiece gest se va răsfrînge în
acţiunea şi pasiunea
vremilor sub om. – Îndobitocit
de posibilităţi, obosesc. Cel ce se ridică:
ucigaş? demiurg de duzină? Iar din cealaltă parte
intrînd – inutil de acum – boticelliana
în parc desfrunzit primăvară. . .

CÎNTEC PE ZĂPADĂ

Înfiorarea vîntului
spulberînd solemn zăpada
după un rit străvechi.
Şi noi, înfofoliţi în blănuri...
Barda vîntului ce spulberă
în gol zăpada.
Ce avem a-i opune?
(Bătrînul se joacă.) – O vizită,
cu buhaiul. Vîntul
şuierînd, modelînd zăpada.
Ce va rămîne?

Măcar întrebarea.
Definiţia morţii
într-o limbă necunoscută
sau buhaiul pe zăpadă şi
iniţierea în ritul vîntului
căruia avem a-i opune
mesajul chipului pergamentos,
ori ni se relevă cinci degete

(prea mult cinci – unul
poate să arate spre zimţii
ornicelor toate
în fine pe măsura
acestui ceas. . .). Ce va rămîne?

* * *

Pace. Bici de lumină pe zăpadă.
Vîntul în spinare, luînd
fragmente de vorbă, aplauze şi ducîndu-le
la mari depărtări. E
căldura somnului. Putinţa
celui ce nu se spune, n-avede, n-aude.
E ceva mai îndestulat decît noi,
împăcat acum şi pururi cu toată
ştiinţa noastră flămîndă
de somn.

* * *

Minune! Vin norii. . .
Mi-am amintit cum stam copil
la vorbitorul ploii. Stînci de lemn
pluteau în ceaţa marină.
Vorba scădea ca drumeţul în ploaie,
a mangal mirosea samovarul.
Privelişti de tîrg,
pe care mult aveau a se aşterne
funingini de soare
din locul secetos al vieţii mele.

MI-I CUGETUL ÎMPODOBIT ŞI CUMINTE

Mi-i cugetul împodobit şi cuminte
Ca o margine de ţară
între două invazii.
Din poloboace curge limpede tărie.
– Am întînit perioadele de aur
ale cuvintelor; am întîlnit
sfinţi zbîrliţi de mare credinţă
în Domnul. – Scriu pentru tine.
Îmi caut
ţinuturile de pelin,
focul de noapte. Îmi caut
marginea de ţară...

FOI GALBENE ÎNTRE FOI ALBE

Oamenii pun foi galbene între foi albe ca o circumstanţă a tăcerii lor.

Am închis şi eu un plic. Îţi trimit tăcerea mea de plecare.

Sirenă răscoalei auzite de cîini sentimentele mele modulează pe ultrascurte. Ţiuie sîngele ca vîntul în sobe, greieri de aur umblă în urechea păroasă a nopţii. Îi auzi?

Toamna mă alungă pe malul mării. Simt nevoia să vorbesc singur, întărîtîndu-mă.

Solomonar pe unda tăcerii am purces.

Aşadar oamenii pun foi galbene între foi albe, pe cînd cei mai risipitori irosesc cuvinte din covorul unui grai. Scumpătatea alegerii, tocmeală ademenitoare! – Iluzoriu, preţios, la îndemîna tuturor e covorul tomnatec al graiului.

Vînturaţi-l!

Mesajele mele sunt foi galbene între două albe tăceri.

MEMORIAL

Memorialul se ridică fumuriu
pe mirişte. Parte vizibilă, înălţătoare,
a crucii asumate dibuit.
O relaţie ciudată, cititorule!
Pasager al obeliscului meu deşert,
tu vii acum, îmi dai un ban şi eu te port
de-a lungul umedei rotonde. Absent,
nu spui nimic iar eu rămîn la destinaţie
învăluindu-te cu o privire lucitoare
spre orizontul translucid, o foaie
din bulbul cepii lăcrimoase unde
proteguiţi dormim noi amîndoi.

TU CARE ŞTII ATÎTEA...

Tu, care ştii atîtea şi vei petrece
în despletirea vremilor, fuior şi rug.

Eu, care ştiu numai atît şi văd
cum cade o imensă pleoapă peste
albeaţa cerului şi ştiu

numai atît şi aud
cum se trag chepengele peste
zodiacul de sticlă al cerului.

Tu, aşteptînd ceasul marelui copil
care va trage de sfoară balonul albastru
cîteva paralaxe mai încolo.

Şi eu, mîzgîlind maculatorul zilei
Cu întrebări colorate.

Tu, răsfoind deceniile şi veacurile
şi eu, uitînd să număr clipele.

– Amîndoi, mirosind o roză

înainte de a ne ocupa locurile
în postura mimată de atîtea ori.

Tăcere.

FINAL

Eu am ieşit momentan
din aburul perpetuu prin care
nimic nu poţi vedea,
am traversat cîmpul vostru vizual
şi acum mă reîntorc ceva mai altfel
în aburul primar.
Închipuiţi-mă fericit,
calcinîndu-mă lent
în vatra
zîmbetului interior.

* * *

Ramura Marelui Drum se despică în
două, pe mijloc, precis,
ca podoaba capilară a lui Urmuz
(o fiinţă ciudat de unsă cu briliantină pe păr,
o fiinţă firesc de răvăşită interior. . .)

Marele Drum se dăruie, îndoindu-se, dublîndu-se,
iar ultima lui capilară ajunge la mine şi trece mai departe,
dăruindu-se şi dublîndu-se.

O, medierile Drumului, intermedierile sale,
dăruirile sale în frîngeri şi răsfrîngeri. . .

O ramură a Marelui Drum se frînge în mine
şi sînge venos se amestecă celuilalt
şi nu se mai ştie
– al căruia – cui – dăruindu-se.

NUMAI ŞI NUMAI

Numai cel ce mă roagă mi-a pătruns vorba
numai nepăsătorul care dărîmă taraba ştie ce zace în ea,
numai cel ce trece aiurit şi fără compasiune
înţelege cum vine jocul. Numai şi numai
cel ce va trece mai departe fără să-mi întoarcă
privirea frăţească ce i-o dau e haimanaua
cu genunchii juliţi pe care o iubesc şi căreia
îi închin această putinţă de a fi.

De-aş putea să întîrziu totuşi cu o singură mare clipită
amurgul tău, trecătorule, aşa cum
sunetul paşilor tăi pieritori venea
din ce va fi fost întîrziindu-mi
amurgirea. . . Şi tu,
de-ai simţi o singura clipită
cît eşti de vrednică de privit şi iubit,
fată ce te vei naşte spre bucuria logodnicului!

Daţi-vă întîlnire în paginile mele
fantome dragi ale viitorului!

. . . Ţărîna cuvintelor
este tăcerea sub care auzi
cum scurmă oarba
neobosit. Scurmă şi surpă.
Ci limpezi
greierii întorc
arcul densului ceas.

arde muzeul

* * *

În rama care poartă departe aproape
Plouă cu linişte cu aşteptare
Pasagerii privesc adînc în ei înşişi
Ce aşteaptă ei încă n-are nume
Privirile lor nu se-ntîlnesc niciodată
Uşile se deschid valul plescăie
Subteranul revarsă humă umană
Plictisul pune etaj peste etaj
Raft peste raft decor peste decor
Din abataj ies acum şişturi...

Cine spunea că orice om e o flacără?

Dacă priveşti mai bine nu vezi decît
(o, Maiakovski!)
un gram de antracit la tona de turbă
şişturi umane
şi bare de grafit
cînd şi cînd...
Am căutat flacăra
şi n-am dat decît de

zgura călduţă...

* * *

S-a jucat de-a baba oarba
pînă cînd cu braţele întinse
a dat de statuia charismatică.

S-a jucat de-a v-aţi ascunselea
şi pînă la urmă au găsit-o
în sub-eul ascuns.

S-a dat peste cap de trei ori
şi s-ar fi făcut nume de stradă
de nu i-ar fi fost dat

să supravieţuiască numelui
(nu ca Ioana de Arc).

Să supravieţuiască numelui
părăsindu-l
fără să se mai uite înapoi

şi fără să se mai prefacă.

În aforismul stîlpului de sare.

DANSANTA VESELIE

Omul stătu ce stătu în borcanul de sticlă
anunţînd la microfon
că prin faţa tribunei trece
fruntaşa pe ramură a oraşului,
iar mai tîrziu scoase căruţul la plimbare
şi în cele din urmă, izolîndu-se
scrise pe rupte despre el însuşi,
el, Alonzo, căluţul de mare
din borcan de sticlă
şi despre frizerul regal
care-şi buclase cîndva un papirus
pentru samizdatul vîntului...
Omul îşi ţinea capul în mîini
şi nu se credea mai bun decît este.
Şoptind în neştire Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?
el asista neputincios
la moartea clinică a poeziei.
De la o vreme
prin capul lui prindea să se-nfiripe
un aforism întîmplător,

un gînd ce scormonea
brutal şi lent
ca un control ginecologic.
Aforismul se încurcase
în sîrma creierului său
şi cădea ca un pescăruş,
ori ca un vers nepublicabil.
Omul înghiţea o pastilă de cretă
şi se credea acum nemuritor
şi nu-l mai părăsea
dansanta veselie
a calului de mare.

MI-I UN PIC MILĂ DE VOI

Eu sunt o fiinţă practică
şi nu înţeleg ce tot spuneţi acolo,
tinereţea mea vă înhamă
la carul ei de triumf.
Obrajii mei, mi-a şoptit un coleg arab,
sunt ca fructul numit rodie.
Cînd voi ajunge la vîrsta voastră
voi fi altfel, cu totul altfel decît voi –
e imposibil să mă molipsesc de zbîrcituri
şi îngrijorări priponite,
fiindcă le-am pus frumuşel în carantină
fără să vă mai consult.

Eu sunt o fiinţă practică
şi de aceea dansez
cu colegii mei
de la oarecare distanţă.
Saxofonul obraznic îmi spune realmente ceva,
cum de altfel şi toba mare.
High-Fi-ul meu n-are pereche în cartier

şi lumea îmi confirmă că sunt mai sclipitoare
ca proprii mei cercei.
Muzica voastră preclasică
îmi crează o ambianţă plăcută uneori
dar n-am de gînd să-mi pun perucă
si să dansez menuete
pe probleme de subconştient.

Voi părăsi cîndva locul acesta întîmplător
fără să arunc o privire înapoi
şi totuşi, din dragoste pentru voi
şi sinceră compasiune,
voi trimite invitaţie
an de an...
Îmi plac succesul şi afirmarea socială,
nu văd nimic rău în asta,
cum nici să te înhami la treburi serioase.
Lumea e aşa cum este
– a spus-o şi Eminescu –
aşa că nu m-am dus la litere,
ci între mineralogie şi automatică
am optat pentru stomatologie,
fiindcă asta se cere,
iar eu sunt o fiinţă practică...

Nu-mi place să rămîn singură
– am petrecut o vacanţă în izolare,
numai cu părinţii –
It was boring.
Prefer nopţile întîmplătoare.

Prefer nopţile întîmplătoare,
dar pînă la urmă tot voi opta
iar partenerul, o să vedeţi voi!
n-o să-mi iasă din vorbă.
Copilul nostru
cu ajutorul socrilor îl vom creşte
– ei sunt minunaţi în această privinţă –
şi vom colinda lumea toată
ajungînd pînă în peninsula Yukatan.
Pe copilul meu nu-l voi înfăşa strîns,
nu se mai poartă,
şi vom fi prieteni buni, sper.
Cu toţii vom fi în rînd cu lumea,
fiindcă lumea e aşa cum este.

Chestia cu imaginarul şi realul
nu-mi intră în cap.
Eu trăiesc cu picioarele pe pămînt
iar capul mi-l ţin drept

ca să văd departe
dar mi-i un pic milă de voi
fiindcă nu vedeţi ce-i sub picioarele voastre,
prăpădiţilor, dragilor.

AŞTEAPTĂ

Aşteaptă să-mi fac siesta
şi am să te găsesc!

Aşteaptă să treacă zăduful
şi am să te găsesc!

Aşteaptă să plece turcii
şi am să te găsesc!

Aşteaptă să prind clipa
în cleştele unui secol

şi să întineresc cu o viaţă,
cu un alean!

Aşteaptă să treacă aleanul
şi am să te jelesc, iubirea mea.

CERTIFICAT DE NORMALITATE

Subsemnatul rog
binevoiţi a-mi elibera
certificatul.

Viaţa e dură
versurile zgrunţuroase
idiomul necunoscut
nu ajung să-l cunosc
harul bate unde vrea el
iar corăbiile mele
stau nemişcate.

Înseamnă că nu sunt violent
fiindcă mînia ar face
versuri mişcătoare.
Înseamnă că nu sunt nebun
fiindcă Poezia
e sfîntă demenţă.
Înseamnă că ştiu ce spun
şi sunt deci pasibil
de normalitate.

Nu am posedat, nu posed.
Niciodată n-am fost în zonă
şi nu mi-a despicat ţeasta
trăsnetul Poeziei.

Realmente am scris
versuri pătrunzătoare.

Drept care vă rog
binevoiţi a-mi elibera
certificat de normalitate.

* * *

Unul e chior.
Al doilea are un gheb săltăreţ
şi merge de parcă ar chicoti.
Al treilea este un prăpădit pe picioroange,
se uită blînd şi fix la tine,
are un nas falnic şi nătîng.

Pe care dintre clovnii Domnului,
pe care să-l aleg să spună
rugăciunea de pomenire a morţilor?

Rugăciunea neînţeleasă
în care pun toată căinţa mea –
un ghem fierbinte
de mărturisiri înăbuşite –

după care mă voi simţi,
mă voi simţi –
cum să vă spun? –
mai altfel...

IN ABSENTIA

Tu eşti
un bufon îmbătrînit
prematur de atîta crispare
şi ai un halat care se face de hîrtie
atunci cînd îl pui pe tine
dîrdîind de frig.

Tu eşti bufonul, ţi-au pus tichie
ca toţi amicii tăi să jure
că e bătută cu mărgăritare...
Tu eşti bufonul care scălîmbăie
înţelesul existenţei plenare.
Ai certificat de bufon şi basta!
certificate de atestare,
poate şi înzestrare, vocaţie...

Ai patima argumentaţiei
şi deci eşti tu
atunci cînd nu eşti tu
şi cade ca un zar
prilejul unei peroraţii,

ori al alteia,
in absentia...

Bufon îmbătrînit
la curtea unui mare rege!
Ai stat la rînd
acolo unde
nimic nu se dădea decît
patalamaua –

dreptul la aşteptare!

CINCI RĂSPUNSURI LA ÎNTREBAREA FILOSOFICĂ

De ce există ceva, mai curînd decît nimic?

– Pentru că: Întrebarea!

Înebunită de paricid,
Fiica Neantului, Întrebarea,
s-a orbit singură
dăruindu-şi privirea
extaticului soare.

Iar vîntul cosmic de apus
e mai puternic
decît vîntul cosmic de răsărit.

Sau poate că nulitatea
din pîntecul ei a ejectat
entităţile gemene în modul
şi fratele mai mic a dobîndit
pentru o bulă de vid
dreptul întîiului născut,

dreptul la quiditate.

Sau pentru că violonistul
în celula lui s-a spînzurat
cu cinci fâşii din cămaşa ruptă -
ca să nu trădeze muzica
şi l-au înhumat
în perfecta lui nuditate
dar la reînhumare
cînd au deschis sicriul
s-au văzut stelele ziua:
faţa lui vitroasă
fiind perfect recognoscibilă,
din pămîntul Jilavei
venind fragranţa violetelor.

Şi pentru ca imaginarul
să îmbrace
masca vitroasă a realului.

ORACOL

Veţi pune despărţitoarele semne unde BINE
voiţi a VENIT un domn
în trenci şi LEGI –
timîndu
mă împingea cu SILA spre
colţul camerei obscure
locul
de unde cad GUNOAIE multe tîrg
privind posibila
DEFENESTRAŢIE
ajunge la ZENIT NEBUN sau
bun de cinste cel
ce povesteşte
a văzut.

* * *

Îngerul străfulgerînd
în spaţiul acestui poem.
Isterizat forţez fereastra
zăresc torentul departe, jos, fumegînd.
Dau drumul la robinet
plouă cu broaşte,
deschid aparatul de radio,
vine aroma de brazi...
Îngerul deliniat
în arena limitei interioare
în vastul areal al corridei.
Un blînd iris exterminator
se uită peste umărul tău
la cartea poştală
pe care n-ai mai scris-o...
Irişi blînzi, tăcuţi,
timizii îngeri,
daimonii locului behăitor
unde nu s-a mai întîmplat nimic.

E ora! Deschisă-i calea...

O uşă falsă crapă la toate etajele 33.
Din ceas de lemn în oră iese cucul
şi ţipă *Glasnost! Glasnost!*
Se surpă Oficiul central
peste corespondentul vostru,
o uşă falsă crapă în zid
şi plouă cu schije
din explozive manifeste metamorfice :
În creierul meu plînge un nemilos taifas...
O, Rusie străveche!
Quel supplice que celui d'entendre...
prononcer de médiocres vers
avec toute l'emphase d'un mauvais poète!...
Să se răzbune,
punea să biciuie
poemele
cu vergi...

Îngerul a străfulgerat
din spaţiul acestui poem.

Cu măşti de gaze,
cnemide romane,
ei pornesc. *Deschisă-i calea...*

REPORTAJ

Nu era slujba de cununie,
dar ce intens pîlpîiau făcliile.
Nu era slujba de logodnă,
dar ce curate erau feţele mirilor.
Era numai slujba de o săptămînă de la cununie,
şi ce liniştit picura sfinţenia,
în colţul
unde Ioana şi Mihai
ţineau două făclii albe
cu flacără galbenă ca grîul,
ca naşi pentru robii Andrei şi Carmen,
pe faţa cărora citeai cuviinţa
şi nevoia de cuvînt
care să le lumineze ziua,
aşa cum luminată le era
taina nopţii...

ARDE MUZEUL

Rembrandt şi El Greco de aici
şi din toate muzeele lumii
luptă alături de militari şi studenţi.
Ochii lui Ţuculescu privesc
Piaţa Palatului.
Anonimul spaniol din alt veac
scandează alături de noi : Olè, Olè,
nu mai e Dictatorul!
Şi anemonele, anemonele.
În Decembrie.
Pe tinere morminte.

* * *

Morţii se mulţumesc cu puţin.
A toate înţelegători morţii aud
cînd inima ţi s-a oprit o secundă
pentru doar unul dintre ei.

În rest,
de la tine, trecătorule,
morţii nu vor nimica,
zoriţi cum sunt să se confunde
în fantomatica lor masă.

Şi fiecare mort îţi iartă
păcatele inimii tale
care se bîlbîie
de fericirea ei
inconfundabilă.

jurnal 1990

PRELUDIU

Întunecat se-ngrămădesc în portul serii
Convoaiele de nouri. – Daţi-mi o stea:
Odaie cu sfeşnic, sălbatice
Umbre pe pereţi, covorul – sînge negru
Închegat. Suflet înălbit,
transcende ţipătul!...

JURNAL (I)

Ce mai croncăneau ciorile pînă a început
ploaia cu tunete şi cînd în celula lui de spital
Voicu m-a întrebat: tot nu crezi că eu sunt Dumnezeu?
După care mi-a luat palma şi după liniile ei a comentat
că, ciudat, mă voi însura curînd din dragoste,
sau din îngăduinţă, sau cine ştie de ce,
cu o mîndră crăiasă, a lumii mireasă,
şi mi-a spus să fiu pe 15 august la Piazza Universităţii
că atunci o să cadă cineva
şi totul va fi cu totul şi cu totul altfel,
la care eu m-am mirat şi l-am întrebat:
ce te face să crezi? să crezi că va fi altfel?
Apoi mi-a arătat dintr-un caiet desene
(chipul fiului său imaginar)
şi cifre sanscrite le-a desenat cu degetul
pe cearşaful aproximativ curat,
după care a făcut o disertaţie extraordinară despre mistica
numerelor
şi a cotit apoi spre doamna V., acuzînd-o de fesenism şi
de ex-ţărănism,

pînă cînd bietei femei, picată acolo, i s-a făcut o jenă cumplită
şi a început să explice de una şi alta.
Drumul înapoi pînă la metrou a fost penibil,
picioarele erau ude, dar nu m-am îmbolnăvit suplimentar,
acasă i-am găsit la noi pe Lucy şi Iordan,
Iordan gîndeşte radical, dar de fapt negativist,
sau poate că e numai lucid,
Lucy este negativistă în vorbe dar gingaşă în fapte
şi mai ales în fapte de ceramică
dintre care mi-a adus două,
micile ei prinoase de lut sunt de un rafinament extraordinar
atît în ce priveşte degradeul culorii
cît şi dinamica încremenită a materialului
prins la mijloc între înfăşurare şi desfăşurare.
Am stat mult de vorbă cu ei şi m-am deslănţuit ritos –
evident din pornirea de a contrazice şi a mă contrazice,
precum şi din pasiune profesorală.
A doua zi am fost dărîmat şi greu m–am apucat de lucru,
a telefonat Terente cu chestii de politică înaltă
accentuînd că totul frige. Pe mine
mă dor oasele
şi mă gîndesc mult la M.,

la zilele şi nopţile lui penibile
şi la ce mă aşteaptă pe mine,
că n-am energie să-mi ridic la timp paşaportul.

LECŢIA DE FIZICĂ

Dacă densitatea depăşeşte
cuanta de lirism
pe cub de spaţiu comunicaţional
galaxiile se opresc la un moment dat din fugă
şi din ce în ce mai frenetic
se întorc din drum, rostogolindu-se, sufocîndu-se,
revenind în îmbrăţişarea primordială.

Dar dacă masa critică nu-i atinsă
şi nu vom detecta în *Basic Language*
invizibila poezie spectrală,
înseamnă că galaxiile fug la infinit
şi totul, totul
nu-i decît răcire, moarte
universală a speranţei.

Aşadar, lirici căutători,
nu conteniţi a scormoni,
găsiţi inefabila cuantă.
Trimiteţi descoperiri epocale
la *Gazeta versurilor de pripas*.

JURNAL (II)

A telefonat Olga să-mi ceară oxacilină
pentru abcesul urît al lui Toma,
a telefonat Mihai dacă nu ştiu pe cineva să plece la Paris,
a telefonat Jeny pentru dactilografă,
a telefonat de la revistă să scriu un „châpeau“ la fragment,
a telefonat unchiul Gavrilă pentru Gina
să meargă cu dînsul la primărie pentru casă
şi a adăugat: „Nimeni nu e nevinovat. Nici cînd doarme.“
Voicu a telefonat să fac în aşa fel
încît să nu mai fie războaie pe lume
fiindcă eu sunt Krishna
şi mă am bine cu casta Kshatria.

Toate aceste şiruri pot părea incongruente
dar între ele există o legătură
pe care o voi descoperi într-o zi.
Poate că se leagă de telefonul Isabelei,
pe care n-am cinstea s-o cunosc,
sau de corespondentul de presă care m-a căutat
(ce-o fi vrut să mă întrebe?)

sau de figura halucinantă a lui M.
care atunci la spital a trecut lîngă mine
într-un fotoliu rulant
fără să mă vadă
şi renunţînd la starea de paznic alert.
Poate că starea mea de discopatie
pricinuieşte suferinţă la Golful Persic.
Totul se leagă
şi
totul e lipsit de speranţă.

* * *

...Dar ceea ce este mai ciudat
e că şi eu ajung nebun ca voi
în clipa cînd trebuie să vă vorbesc
Iar aceasta înseamnă
că nu mai e nici o nădejde
de însănătoşire.

JURNAL (III)

Azi noapte te-ai ivit
cum nu mai obişnuiai de mult
de cînd ai plecat în Cuba
cu soţul tău – să-l răsturnaţi pe Castro.
Soacră-mea s-a dat de o parte
ne-a lăsat singuri ca pe Boaz si Ruth
iar noi am bătut din poartă în poartă
să ne primească cineva,
să ne dea adăpost peste noapte
şi de fapt nu mai aveam ce ne spune.

Dimineaţa m-am gîndit să-ţi scriu.

Asta e tot,
nu te voi mai întîlni niciodată, fiindcă
autobuzul 34 nu mai există
şi grădiniţa cu flori din Dristor
nu mai există.
Acolo sunt nişte blocuri-turn
cu balcoane povîrnite în bernă,
pe jumătate predate la cheia eternă.

În unul din ele va locui tînărul poet
cu care seamăn foarte bine, nu ştiu cum,
fiindcă suntem omonimi şi el
scrie versuri despre a patra venire
şi joacă fotbal cu zurbagii şi coate-goale
din zona liberă...

TRAGEŢI ORBITOR

Domnilor lunetişti din lumi cu neputinţă,
puştile la ochi!
Prindeţi în cătare terestra ţintă
şi trageţi!
Privirea mea e în bătaia voastră.
Trageţi orbitor!
Eu n-am puterea să aştept
cu ochi înlăcrimaţi de încordare
desantul vostru întîrziat, o zei!
Prea devreme ne naştem pentru voi
şi prea tîrziu pentru Fiinţă
(orice ar crede Martin Heidegger
în care aţi tras orbitor!)

JURNAL (IV)

De la cincizeci de metri de vitrină am zărit obiectul,
pata albă spălăcită
nu-mi venea să cred ochilor
apropiindu-mă am constatat: lapte lăsat să fie
în singurătatea lui păstoasă
ca o promisiune de fericire. Totul s-a desfăşurat
cum trebuie, am sosit acasă cu două sticle în braţe.
Viaţa e plină de surprize
între cimitirul vesel din Săpînţa
şi cel al lui Edgar Masters Lee.

Se lasă seara, latră cîinii
pe la Olteniţei, ca în Ţicău.
Din depărtare cîinii sunt mereu aceiaşi,
oraşul în amurg freamătă ca un sat,
trec ciurde de tramvaie dar nu auzi tălăngi
şi trenuri trec în vaier deţi vine să şi plîngi.
Luna e aceeaşi, doar mai scămoşată şi lălîie
şi viaţa va răsări pe ruinuri,
poate că şi versurile se vor lega pe viaţă.

Mai tîrziu, întîlnire de gradul trei; feerie de
gradul trei, de parcă am luat marijuana.
Au coborît zînele din nava lor
– scena se petrecea în Parcul Tineretului –
pe o peluză de iarbă oricum pîrjolită,
eram singur, seara cădea în *falduri violete*,
mi-au lăsat un televizor în culori portabil
şi nişte adidaşi marca „Dacă vrei poţi“...

Voicu a ieşit din spital, a trecut pe la noi,
mi-a cerut răstit să mă rog
pentru decesul unui om de stat,
eu l-am refuzat categoric, poate că am fost prea rău,
între noi a trecut un fulger foarte lent.
Sunt agresiv, pus pe rele, nu dialoghez,
Mă tem să nu-i ocup chilia de la spital.

Pesemne că oalele de noapte aveau poezia lor,
fără a mai vorbi despre lavoar şi cană,
baie comunală şi Podul Roş.
Fierul cu mangal îmi mai dă şi azi dureri de cap.
Am avut un samovar din care
n-am băut niciodată ceai; l-am dăruit.
Aveam o lampă verde cu ciucuri de sticlă şi
într-un acces de demenţă am aruncat-o la gunoi.

Altădată, copil fiind, am şterpelit din dulap o
broşă de smaragde şi am aruncat-o în spatele casei.
Sunt şi alte ciudăţenii despre care nu-mi place să vorbesc.

În plopul din faţa blocului şi-a făcut cuib o cucuvea.
La trei noaptea fix mă trezeşte apa de la robinetele nereparate,
în fiecare zi îmi spun că trebuie să mă duc la ICRAL.
Mă trezeşte din cînd în cînd şi dulapul.
Eu citesc cum stătea Moise de vorbă cu Dumnezeu,
îmbunîndu-l pînă la urmă,
este ceasul cel mai frumos al zilei către care voi pluti,
transpirat de efort...

ELEGIE

Cele trei plăgi mortale
ale biografiei tale în spirit.

Unu: din zeu ai ajuns muritor
şi cobori mereu pe covorul
alunecos ca balele de melci;
din bogat în nemurire eşti ruinat ca Iov,
ajuns-ai cerşetor, pomanagiu la zei...

Doi: puţin la trup şi larg la suflet
cum erai, azi nu te recunosc.
Imperiul corpului tău a crescut nemăsurat
iar satrapiile nu merg bine,
distanţele dintre ele sunt de mii de parasange.
Provincia rărunchilor te seacă,
singurătatea ochilor te podideşte,
osul şoldit, enclavă dizidentă,
te frînge-n două... e nevoie
de noul pact federativ.
Iar dinţii... dinţii! peşteri
pentru normanzi, altar de mituri

cavernoase, vetre scobite
de ospeţe, fabuloase
cimitire de urşi polari...
Da, corpul ţi s-a dilatat,
umple tot universul şi dă pe dinafară,
un cosmos şui, un *chaosmos* (vorba lui Joyce),
şi restul e tăcere... zgomotoasă,
nutrindu-se din propria-i trufie,
gargouillement.

Trei: şerpii adorm cuminţi
se cuibăresc în jurul focului,
nici vorbă să mai năpîrlească,
ori cai înaripaţi să se repeadă
la vatra de jăratec... nici vorbă.
Aţipeşte gîndul,
biruitu-l-au...!

JURNAL (V)

Răpîie merele zmulse de vînt,
sbîrnîie strune aprinse, degetele vîntului
umblă agile şi meştere prin cămări
iar Inspiraţia ca un tînăr păstor
cîntă la harfă regelui nealinat
care duşmănos va sfîrşi în staul,
muşcat de reumatisme sau poate
de crîncene remuşcări
înduşmănit cu el însuşi
alungat de frigul
existenţei la vedere...

În săptămîna aceasta toamna a cucerit toate redutele,
a forţat ambuscadele. Mi-au revenit toate
derutele, am pus un mare semn de întrebare peste toate
proiectele,
am bifat carnetele, caietele, am căutat eseul
imposibil de atins, m-am scîrbit ca de-o crimă literară
de poezia în rime pe care voiam s-o scriu.

Şi iarăşi aruncă toamna cu mere în capete savante,

se trezeşte regretul ca pentru un Nobel venit prea tîrziu.
În sat oamenii înalţă case după proiecte de arhitect,
eu particip la grijile lor... Dintr-un pomuleţ
am ales trei prune mici şi dulci
pe care le-am mestecat îndelung,
parfumîndu-mi cerul gurii
(cu care prilej mi-a căzut o plombă imensă).
Am descoperit urma copacului tăiat,
acoperită de iarbă şi muşchi, am adunat
prune brumării în găleată. Merele de pe jos
sunt pentru ţuica de calitate inferioară –
mai bine, date la porci.
Ce sens are – pentru o făptură de coteaţă –
existenţa? Absurd! Ţărăneşte
tot nu ajungi să priveşti lucrurile,
dar nici vegetarian n-ai ajuns.
Toate revin la jumătate.

Bătrînul acela se bîlbîia îngrozitor,
uitînd să mai ceară ce vroia,
afară de libertatea de-a urî
şi osebit de a-ţi inventa
un personaj paratrăznet al urii
sociale. Avea ochii injectaţi. L-am lăsat
acolo pe metoc, să scandeze

chestii ieftine şi de larg consum.

A venit ploaia, cum spusese din ajun
femeia meteorolog, cerînd scuze
pentru răcirea bruscă a vremii. Frigul
mă terorizează. Stau în grădină. Trece turma.
Ce-o fi simţind oaia
cu clopoţelul la gît – umbra sonoră
de care nu scapă? Sfîrşeşte
prin a-i şi place? Neapărat! Pînă la urmă
oile se vor naşte cu clopot la gît
gata atîrnat, o să vedeţi!
Acesta e progresul...

La înserat, cîte două, cîte trei,
drăganele se desprind din ciurdă
şi apucă pe uliţele lor.
Cum îşi cunosc
ele domiciliul! Viţelul dă
glas de bucurie şi
mama îi răspunde. Intră
pe poarta deschisă, să-şi vadă
de maternele-i rosturi. Lăudat fie Domnul,
cum le-a El orînduit pe toate!

Se scoate mîlul din fîntîna uitată.

Îmi privesc chipul tremurat din adîncul
unde vor presăra var nestins. Departe,
dealurile se ciucesc a ploaie. Mîine plec...

RENUNŢĂRI

Pe maioul tău harta Estoniei,
pe această hartă în relief bucuros aş fi călătorit
fiindcă tu însuţi maică eşti o ţară cu golfuri albastre
cu fiorduri şi livezi de portocali
şi cu urmele ultimei glaciaţiuni
încrustate pe gruntul frunţii.

„Mînăstirea din Parma“ bucuros o scriam eu însumi
renunţînd dacă era nevoie la „Muntele vrăjit“,
renunţînd la a scrie chiar „Mathias Sandorf“
sau „David Copperfield“... deşi, deşi...
cînd îmi amintesc abcesele de amigdalită din copilărie
se iveşte imediat Charles Dickens
secondat de Hector Malot si Nicolae Gane.

Dar cel mai bucuros aş fi fost
să lupt în cea mai frumoasă dintre revoluţii
şi să proclam triumful
celei mai nobile cauze
pentru care să merite să trăieşti – încă.

În orice caz, am renunţat
şi la călătoria pe harta maioului tău
şi la auctoriatul „Mînăstirii din Parma“.
Cît priveşte cea mai frumoasă dintre revoluţii
promit să mai chibzuiesc.

JURNAL (VI)

Doru Braia a spus că bancnotele româneşti
nu mai valorează cît hîrtia pe care sunt tipărite
şi iată, într-un restaurant american eu
aştept de ore întregi ospătăriţa
strîngînd spasmodic în mîini o bancnotă românească.
Mă gîndesc să plec, să revin altădată,
dar mă întorc iar şi spun că odată plecat nu mai revin.
De aceea, aştept de ore întregi să-mi plătesc datoria,
strîngînd spasmodic în mînă o zdreanţă care trebuie dată
la reciclat,
pînă cînd din sala de alături încep să curgă spectatorii
iar eu, cam jenat, încep să le dau bună ziua
fiindcă pe unii dintre ei îi cunosc de mult
iar postura în care sunt pus nu-mi convine.

La punctul mort ajuns, de unde se deschide focul
sau în unghiul mort, unde nu te ajunge focul.
Din cînd în cînd te spintecă groaza,
Replică tardivă a spasmului în care ai fost conceput.
Din cînd în cînd boala te vindecă

De maladiile somnului.
Din cînd în cînd groaza te spintecă,
din cînd în cînd boala te vindecă!
şi nu-ţi rămîne decît să urmezi în convoi, *en masse*,
sicriul de plumb al veacului XX,
sau să pătrunzi, învingător solitar,
ca Titus la Ierusalim, în Sfînta Sfintelor,
să constaţi vidul de putere.

Dar moartea s-a strecurat din sicriu şi dusă a fost
iar ideologia a migrat din cetatea osîndită într-un sătuc
uitat de Dumnezeu, la Iabne.
Puterea are groază de vid
şi îşi contemplă chipul absentă şi satisfăcută
precum tu însuţi
atunci cînd te razi dimineaţa în camera de baie
încă absent, încă somnolînd.

Unde mă duce acest camion sub prelata căruia stau?
După dulcea curbură a golfului albastru
se intră direct în noapte ca în tunel,
străzile sunt misterios luminate
şi ploaia de vară abia a încetat.
Cine sunt ei?
Ei mă duc la Televiziune... dar fără să aştept
să mai oprească, sar jos sub bolţi de copaci

şi ajung direct în grădinile Universităţii,
trec prin amfiladele ei luminate,
prin camere împodobite cu plante
unde tinerii studioşi discută pe şoptite,
eu trec prin coridoare de lumini şi
noaptea mă aşteaptă, pufoasă şi fremătătoare...
Se celebrează mistere... nimeni nu-mi spune nimic –
n-aş vrea să mor acum înainte de a şti
cum arată orhideea neagră...
O fată cu ochi adînci m-a luat de mînă
şi plutim în zbor lucios prin nesfîrşite amfilade.
De ce nu-ţi pot striga dragostea mea
tîrzie? Ah, ne separă
grijile existenţei, traiul împreună,
nici în vis ei nu ne lasă singuri...

Fericit sunt totuşi în mahalalele
acestui oraş insuportabil,
în blocuri cu subsoluri inundate,
în oraşul cu trotuare desfăcute
de rădăcinile oţetarilor şi echipele ICAB...
Mai fericit ca în Queens unde m-aş afunda
să dau eternitatea pentru
prezenţa fulgurantă şi să rumeg
intensul refugiu al endorfinei potenţate.

POETULUI NECUNOSCUT

A venit în pustia asta de noapte în care bîjbăi fără căpătîi
o Prezenţă difuză –
şi s-a luptat cu tine.
Desnodămîntul este îndeobşte cunoscut
dar de data aceasta ai luptat veşnic tînăr
din noaptea vieţii pînă în zorii livizi.
La urmă de tot Prezenţa a spus:
dă-mi drumul!
I-ai cerut în schimb
Binecuvîntarea.

Ei, Prezenţei incerte, ei, ambigenei!

Din coapsele Poeziei purcede acum un popor de cuvinte.
Prin poporul acesta neascultător se binecuvîntă
Toate limbile Pămîntului.

Cuprins

JURNAL 1990 **103**